

De patiënt roerdomp

Een bijzondere reigerachtige, die je niet zoveel in handen krijgt omdat hij schaars voorkomt. Hij is kleiner dan de blauwe reiger en anders gekleurd. Met zijn geel en bruin gestreepte veren weet hij zich onzichtbaar te maken tussen het riet, omdat hij door zijn gestreepte jas niet opvalt. Bovendien blijft hij bij gevaar doodstil staan met zijn snavel omhoog gericht. In de paalhouding heet dat technisch.

Een van zijn geluiden klinkt als "woemp", dat enigszins nagebootst kan worden door over de opening van een lege fles te blazen.

De roerdomp, die gebracht werd, mankeerde zo op het oog niets. Misschien was hij ergens tegenaan gevlogen of had hij een ziekte onder de leden.

Vogelpatiënten zeggen nimmer wat ze mankeren, dat is het werk voor een dierenarts of een vogelasielhouder om dat uit te zoeken. De roerdomp werd eerst alleen in een ruim verblijf gezet met het oog op een besmettelijke ziekte, die hij onder de leden zou kunnen hebben. Omdat hij wellicht honger had, wilde ik hem met enkele dode vissen voeren. Een vogel uit het wild, die gewend is om levende prooi te verschalken, herkent de eerste week het dode prooidier in zijn etensbak niet als iets eetbaars. Voeren is het dan gebazen: "stoppen" heet dat.

Ik had ergens gelezen dat een roerdomp, als hij een aanval op een tegenstander onderneemt, zijn snavel altijd richt op een kleinere vorm, die geplaatst is op een grotere, dus altijd op het hoofd. Om beschadiging van mijn gezicht te voorkomen sloeg ik een oude regenjas om me heen en naderde al kruipend de

roerdomp. Ik was overtuigd, nu er alleen iets groots zonder iets kleins er bovenop op de roerdomp afkwam, dat de reiger niet zou reageren. Met een snelle greep wilde ik de roerdomp bij zijn snavel pakken om hem vervolgens, in mijn arm tegen mij aangeklemd, te voeren. De roerdomp, die met gespannen aandacht mijn naderbij kruipen had gevolgd, was mij echter net een slag voor. De theorie van "kleinere vorm op grotere vorm" lapte hij aan zijn laars. Wilde ik hem pakken, nou dan zou hij wel eens even laten zien dat hij dat ook kon. Muurvast zaten mijn vingers klem in zijn snavel. En pijn dat dat deed! Geruime tijd was ik aan hem overgeleverd, totdat het me eindelijk lukte om los te komen. Een week lang moest ik met hem in het strijdperk treden, nu zonder regenjas want dat hielp toch niet. Eindelijk begon hij zelf te eten zodat mijn vingers weer rust kregen.

CARLA HOLZENSPIES

Roerdomp

Tekening: W. Leurs